

ἜΤΟΣ Δ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 190

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Ἡ Διευθύναις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σοφοκλέους, ὕπου ἦν τέως ὁ Ἄρειος Πάγος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1882.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω διατι ἡ ἐπικατάρτος ἀσθένεια ἔλαβε τὸ ὄνομα εὐλογία. Φαίνεται ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ κλητήρες ἦσαν λωποδύται καὶ οἱ ὑπαστυνόμοι λήσταρχοι καὶ οἱ ἱετροὶ κομπογιαννῆται καὶ οἱ διευθύνται γιαννίτσαροι καὶ οἱ ὑπουργοὶ μόνον περὶ ἐφημερίδων καὶ ἀρθρῶν καὶ ἀνγκισνωθέντων ἐρρόντζον, ὅλα τὰ βρωμερὰ πράγματα ἔλαμβανον ἐν ὄνομα ἐκ τῆς σφαίρας τοῦ ἠθικοῦ κόσμου καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξέλεγον τὰ; ἑαυτῶν ἀντιθέσεις Ἄν ἡ εὐλογία τὴν ὁποίαν ἀπεκδέχονται αἱ χριστιανικὰ κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων ὠμοιάζε τὴν ἐν Κανθάρῳ εὐλογίαν, μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν γνωρίζομεν ποῖα γυνὴ θὰ ἐξηκολούθει νὰ μὲνη χριστιανή.

Ἄλλ' ἂν δὲν ὠμοιάζῃ πρὸς τὴν θείαν εὐλογίαν ἢ; δεξιαμενὴ εἶνε ὁ κλῆρος, κάλλιστα ὅμως συμβαδίζει πρὸς τὴν πολιτικὴν ἡμῶν κατάστασιν. Ἄρχοντες, ἄνευ χριστιανικῆς εὐλογίας δὲν ἠδύναντο εἰμὴ παντοιοτρόπως νὰ συντελέσωσιν εἰς ἐνίσχυσιν καὶ διάδοσιν τῆς φρονησῆς αὐτῆς συνωνύμου.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐσχάτως ἐπιταθείσης ὄχι μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀλλὰ καὶ ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις εὐλογίας εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς ἐν Ἑλλάδι φαυλοκρατίας. Ἐν τῇ ἀπωτάτῃ κωμοπόλει τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, τῷ ἀθανάτῳ καὶ ἀτίδῳ Κραθασαρᾷ, οὐ τινος αὐτοὶ οἱ πολῖται ἐνομάζουσιν αὐτὸν Καρᾷ Μασκαρᾷ, κύριος οἶδε πῶς ἀνεφάνη πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν τὸ πρῶτον κρούσμα. Ὁ πκθὼν εἶχε βεβαίως δικαίωμα ψήφου καὶ ἦτο τρίτος ἐξ ἀδελφῶν ἐνδόξου τινὸς κομματαρχίσκου, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία δὲν ἐμνημόνευσε τὸ ὄνομα, καὶ τέταρτος ἐξ ἀδελφῶν τῆς γυναικὸς δημάρχου τινός; δὲ τὰς ὑψηλὰς του λοιπὸν ταύτης συγγενεῖς εὖς προταεῖν πρὸς ταῖς ἀρχαῖς; δὲν ἐστρέθη ὁ ἀνθρώπος; τὰς ἀνα-

παύσεις του. Ἐκεῖ ἐν τῷ Καρᾷ Μασκαρᾷ θὰ ἐστάθμευε βεβαίως καὶ λόγος; τις. Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐπαθεν ἐξ εὐλογίας; ὁ ἱετρος; ὁ λοχαγὸς; θὰ ἔλειπον πιθανῶς ἐπ' ἀδείᾳ ἐν Ἀθήναις, ὁ ὑπολοχαγὸς; θὰ εἶχεν ἀποστολὴν τινα ἐκτὸς τοῦ κράτους; ὁ ἀνθυπαυπιστῆς; θὰ ἦτο εἰς τὴν πατρίδα πιθανώτατα διὰ νὰ νυμφεθῇ ὁ λοχίας; θὰ εἶχε ζεῦκι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τινα θέσιν τῶν περιχώρων καὶ ὁ δεκανεὺς; θὰ ἐκοιμᾶτο οἰνοβαρῆς ἐν τινι ὑπογείῳ ταβέρνῃ. Ἐνεκα τῶν ἀτυχῶν τούτων συμπτώσεων ἐπαθε καὶ δεύτερος στρατιώτης; τὴν ἐπαίριον ἐπαθε καὶ τρίτος καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐννοεῖται δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐν τῷ στρατῷ ἐπιδημίας; διέταξε τὴν μετὰθεσιν τοῦ ἐν Καρᾷ Μασκαρᾷ λόγου εἰς Μεσολόγγιον, τὴν πατρίδα τῶν πρωθυπουργῶν. Ἔως ἐδῶ ἡ μέριμνα τῆς Κυβερνήτεως ἀποδεικνύεται ἑλληνοριλή; ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐπάρατος εὐλογία ἀντὶ νὰ προσβάλῃ τοὺς πρωθυπουργούς; ἤρξατο θερίζουσα μεταξὺ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἄνευ φιλοδοξίας πολιτῶν. Ἐκ Μεσολογγίου τάχιστα ἐπιούσθη ἡ Κεφαλληνία, ἡ Ἀευκάς, ἡ Κέρκυρα καὶ τέλος ὁ Παιραιεὺς; καὶ αἱ Ἀθῆναι μὲ τὴν εὐλογίαν τῆς εὐλογίας.

Προσεβλήθη εἰς ἀνθρώπος; δὲν εἶναι τίποτε; προσεβλήθησαν δύο, μικρὸν τὸ κακόν; τρεῖς, δὲν ἔχει ἔντασιν ἡ νότος; τέσσαρες, βλέπομεν τί θὰ κάμωμεν. Ὅταν ἐγίνοντο πλέον πέντε κρούσματα καθ' ἡμέραν, ἐφημερίς; τις ἐγραψεν ἐν διάφρον «Λέγεται ὅτι ἡ ἐπάρατος; εὐλογία ἀνεφάνη ἐν Πειραιεῖ, συνοικία ὑβραϊκῆ». Ἄλλὰ τὴν ἐπομίνην ὁ ὑπαστυνόμος; τοῦ τμήματος; ἢ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἢ ὁ ἀρχικλητῆρ; οἵτινες περισσότερον ἀναγινώσκουσι τὰς ἐφημερίδας; πρὸς ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντά; των, ἀίσθηθαι; τὴν φιλοτιμίαν; τῆς προσβληθείσαι; διέψευσεν; δὲ τινος; κοινοποιηθέντος; τὴν εἰδήσιν; τῆς ἐφημερίδος. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν; οἱ πολῖται; ἐκοιμήθησαν; ἡτυχοῖ; μωρμυρίζοντες; κατὰ; τὰς; κατὰ τῶν ἐφημερίδων.

Ἄλλὰ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας τὸ κακὸν ἤρξαστο πολλὰ πλάσιαζόμενον· ἡ κοινὴ γνώμη ἀπαιτεῖ ταχεῖαν καὶ δραστήριον τῶν ἀρχῶν ἐνέργειαν· ἀρχίζει ἕκτοτε ἄλλη κίνησις ἐν τοῖς διαφόροις τῶν ἐφημεριδῶν. «Ὁ ἀξιώσιμος ὑπαστυνόμος τοῦ 19ου τμήματος ἐν συνειδήσει ἐκτελῶν τὰ σπουδαῖα αὐτοῦ καθήκοντα ἀνεκάλυψε χθὲς πέντε κεκρυμμένους εὐλογιῶντας· ἄλλο, «ὁ φιλόανθρωπος ἰατρός Δ. ἀναμιγνύων τὴν ἐπιστήμην μετὰ τὴν κοινωικὴν ἀφωσίωσιν ἐθεράπευσε τρεῖς εὐλογιῶντας»· ἄλλο, «ὁ δραστήριος ἡμῶν διευθυντὴς τοῦ ὁποῦ ἡ ἀνακάλυψις ἐφείλεται εἰς τὴν μεγαλόνοιαν τοῦ ἡμετέρου πρωθυπουργοῦ ἐφρόντισε περὶ νοσηλείας τῶν εὐλογιῶντων ἐν Κανθάρῳ· αὐστηρὰ διαταγὰ ἐξεδόθησαν κτλ».

Μετὰ ἐξ μῆνας ἀνακλύπεται, ὅτι ὁ Κάνθαρος ἦτο ὁ δέκατος κύκλος τῆς κολάσεως τοῦ Δάντου, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς αὐτολεξεῖ ἐφρονέοντο, ὅτι οἱ νεκροὶ ἐτρόγοντο ὑπὸ τῶν κυνῶν, καὶ ὅτι ἐπέκεινα τῶν 150 θυμάτων ἔχουσι τὸν τάφον των εἰς τὴν κοιλίαν τῶν κυνῶν τοῦ Κανθάρου. Καὶ τοῦτο ἐγένετο οὕτως διὰ τὰ λάθωσιν τίτλους κολακευτικούς καὶ περιγὰμηνάς ἀθανασίας οἱ ὑπουργοί, οἱ διευθυνταί, οἱ δῆμαρχοι, οἱ ἰατροί, οἱ ὑπαστυνόμοι καὶ οἱ κλητῆρες.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐπιδημίας ταύτης δὲν ὁμοιάζει τὴν ἱστορίαν τῆς κατατροχούτης ἡμᾶς φαυλοκρατικῆς πολιτικῆς;

ΤΡΙΚΟΥΤΗΣ.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΤΑΤΑ

Τί εἶνε τὰ ὄνοματὰ καμμίαν φερᾶν! Κατὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Χαθᾶ, ἡ τελευταία γραμμὴ ἦν προτείνει ἡ Τουρκία, ὡς πρὸς τὸ τέταρτον σημεῖον ἄρχεται ἀπὸ τὸ Σιδηροπαλοῦκι καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ Κούτρα, ἅτινα ἀμφοτέρω χαρίζει εἰς τὸν Τρικουπῆν. Ὡστε τὸ ζήτημα τῶν συνόρων μας ἡμπορεῖ νὰ συνοψισθῇ εἰς τοῦτο: ἤρχισεν ἀπὸ τὸ Σιδηροπαλοῦκι καὶ ἐτελειώσεν εἰς τὸ Κούτρα.

* *

Τὸ ἐξοχὸν δημιούργημα τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ κ. Στεφ. Ξένου, ὁ νεκρόζωος Σύλλογος τῆς Καλλιτεχνίας ἐπιζήσας μετὰ τόσας ὀδυνηρὰς ἐγχειρήσεις κατὰ τὴν εἰς τμήματα διαίρεσιν αὐτοῦ, ἐτέισθη τέλος πάντων μετὰ τρίμηνον φυτικὴν ζωὴν, ἐκινήθη ὡς μαλάκον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην ὡς πρὸς τὰ ὑποβληθέντα σχέδια. Μετὰ ἐπικνελημμένα δὲ συμβούλια καὶ μετὰ ἐπισταμένην μελέτην κατάρθωσε νὰ γνωμοδοτήσῃ ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ζιρᾶρ ἦτο.. γοιθικόν!! Συγχαίροντες τὸν Σχολάρχην κ. Ξένον διὰ τὰς τεραστίαις ὄντως προόδους τῶν ὑπηκόων του, προτρέπομεν τὴν κυβέρνησιν νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ φῶτα τοῦ Συλλόγου τῆς Καλλιτεχνίας, ἀναθέτουσα εἰς αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ τὸ σχέδιον τοῦ ἀνεγειρομένου ἐν Κυψέλῃ μεγάρου τοῦ Δρομοκαίτου. Διὰ τοιοῦτον κατάστημα δὲν θὰ εὐρεθῶσι ποτὲ ἀρμολιώτεροι ἀρχιτέκτονες.

* *

Διαφωνία ἐπῆλθε μετὰξὺ τοῦ Ἀντιβασιλέως καὶ τοῦ Σερασκέρη του, δηλαδὴ μετὰξὺ Τρικουπῆ καὶ Γρίβα, διότι ἐκάοι αὐτῶν οἰκειοποιεῖται τὴν δόξαν τῶν τελευταίων τοῦ

Καραλῆ Ταμπουρ θριάμβων. Τραβοῦν καὶ οἱ δύο τὸν στέφανον καὶ κινδυνεύουν νὰ τὸν ξάνουν ἀπὸ τὸ πείσμα· ἔως οὗ ἀνοῖξη ἡ Βουλὴ καὶ εὐρεθῇ κανεὶς Δημοσθένης (ἔστω καὶ ὁ Βουρδούσης) νὰ κάμῃ κανένα νέον λόγον περὶ στεφάνου, διὰ τὸ νὰ μᾶς εἶπῃ εἰς τίνα ἀνήκει. Εὐτυχῆς ὁ γέρον Μωσσήσιος οὗσι δὲν σκέπτεται περὶ στεφάνων εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα, ἢ τὸ πολὺ πολὺ ἀρκεῖται εἰς τὸν . . . Στέφανον Ξένον.

Ἐγνωρίζομεν ὅτι ὁ Κάνθαρος ἦτο τι δυσῶδες καὶ ἀκάθαρτον, ὅχι ὅμως καὶ τόσον. Ἡ δικδοθεῖσα κατ' αὐτὰς διὰ τοῦ τύπου δυσωδία τοῦ ἦτο φρικτὴ καὶ ἀνυπόφορος, διότι ἀνέφχθη αἶφνης μία ὑπόνομος ρέουσα ἐν τῷ σκότει καὶ ὑπογίως κυλίουσα βόρβορον αἰσχύς. Τὰ νοσηλευτήριά μας εἶνε ἀποθήκαι ὀδωδύεις σαρκός· τὰ νοσοκομεῖά μας εἶνε βυρσοδεψεῖα ὅπου ἐκτίθενται διὰ τὰ κατεργασθῶσιν ἀνθρώπινα δέρματα. Μὴ φορῆτε τὴν Γουνίτσαν σας μετὰ κόμπου, κύριοι ὑπουργοί διότι ὁ Σιτιτιβίχιος εἶνε πλέον λευκὸς ἀπὸ σᾶς· Ἐπρεπεν ὁ Κάνθαρος νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐπράξεν ὁ ὁμώνυμός του ἐν τῷ μύθῳ, ν' ἀνέλθῃ δηλαδὴ μέχρι τῶν γονάτων τοῦ Διός, ἐκεῖ ὅπου ἐπωάζει ὁ ὑψηπέτης ἀετὸς τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας, διὰ τὰ αἰσθανθῆ καὶ ὁ Ζεὺς τὴν δυσωδίαν καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τὰ ὠὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅπου κυοφοροῦνται τόσα κλοῦβια σχέδια μεγαλείων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαιότητος καὶ πρότερον, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅτε ἀνεκαλύφθησαν τὰ πεπόνια, ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ ἴσος δρόμος εἶνε ὁ καλλίτερος καὶ ὁ συντομώτερος, καὶ ἐπεκράτησε ἕκτοτε συνήθεια εἰς πᾶσαν περίστασιν αὐτὸς νὰ προτιμᾶται. Ἀλλὰ τὰ ἴσα πράγματα δὲν ἀρέσκουσι συνήθως εἰς τὸν στραβὸν τοῦτον τόπον καὶ εἰς τὴν στραβὴν συνείδησιν τῶν ἀναλαμβανόντων τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εταιρία τοῦ μέχου Πατρῶν σιδηροδρόμου, προκειμένου νὰ χαρῖξῃ τὴν γραμμὴν μέχρις Ἐλευσίνος, ἀντὶ νὰ προτιμήσῃ τὴν συντομωτέραν ὁδὸν τοῦ Δαφνίου, ἐχάραξε μακρὸν γῦρον καὶ ἀπεφάσισε νὰ διέρηται ὁ σιδηροδρόμος διὰ Λιουσίων καὶ τοῦτο ἴτω; διὰ τὰ μεταβληθῶσιν εἰς χρυσοφόρος γαίαις οἱ ἐπὶ τούτῳ πρότερον ἀποκτηθέντες ἀχρησιμοποίητοι ἀγροί. Ἐκ τούτου δὲ προέρχεται διπλῆ ζημία εἰς τὸ δημόσιον, ζημία κειροῦ καὶ χρημάτων. Διὰ τοῦ Δαφνίου ἠδύνατο νὰ διευκολυνθῇ τὰ μέγιστα ἢ διὰ ξηρᾶς συγκοινωνία μετὰξὺ τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ ἐν Σαλαμῖνι Ναυστάθμου, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης γραμμῆς ἡ συγκοινωνία αὕτη θὰ ὑποστῇ ἀπώλειαν χρόνου ἐπικαιστητῆν· ἐκτὸς δὲ τούτου, διὰ τὴν τῶν Λιουσίων γραμμὴν, εἴσαν τὸνλάχιστον κατὰ τρία χιλιάμετρα μεγαλειτέρην θ' ἀναγκασθῇ τὸ δημόσιον κατὰ τὴν σύμβασιν νὰ πληρώσῃ 75,000 φράγκων! Ἀπομένει νὰ ἴδωμεν τί θὰ πράξῃ ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην καὶ ἂν θὰ προσστατεύσῃ τοῦ δημοσίου τὰ συμφέροντα ἐπιβάλλουσα εἰς τὴν Ἐταιρίαν τὴν μεταβολὴν τοῦ σχεδίου τῆς. Ἄς προστατεύσῃ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὠφέλιμον ὁ κ. πρωθυπουργὸς καὶ ὑποσχεθῆμεθ' ἀνακαταβάλλωμεν τὸ Δαφνίον εἰς Δαφνίονα διὰ τὸ νὰ τῷ προμηθεύωμεν ἄφθονον ἐσοδείαν δαφνῶν κατὰ τοὺς συνηθισμένους τοῦ θριάμβους τοῦ.